

VIEMANN LÁSZLÓ

Éji szonáta

Jupiter meg a félhold,
és kék ég, ami nem lehetne
sötétebb, mert akkor már fekete...
S mivel az halandóság
nekem, mint mély kesergése
a bagolynak, mely párját hívja,
és nincs rá felelet érte;
csak a tücskök ciripelnek.
Ezért semmit nem tehetek, s énekelek.
Őt mennyire hiányolom mint párom',
milyen fájdalmasan, milyen régen...
De csendesen: már késő.
Már csak pár csillag csillog.
Jupiter, Vénusz... Igaz,
ez éneknek kevés,
rekedten, kint az éj szelén
azért mégis egy ének. Én énekelem!
Talán valaki akarná hallani énekem.

Összejövétel

Határozottan tudtad, ki volt: az ismeretlen
Lény, kinek hibátlan öltözete jegesen csúszós.
Napellenző alatt állt egyedül, nézett élesen
merev tekintete feléd, ami többször volt mosós.

Fagyos riadtságát legyőzte mélyig sújtó harag –
s undor. Tisztában vagy, ártatlan áldozat lettél,
Tán mindent elkövepsz akkor is, ha lehet kockázat,
és szaladni haszontalan pocsekolt kis életért.

Ez ájtjön a szobán, tekintete néz a szemedbe,
azután fordul randevúd felé, kit arcon csókol.
Női mosoly! Amíg nem szólsz még viszlátot sem erre,
Csak egy olcsó, csinos hölgy, akit megismertél múltkor.

Beszélgettek még, émelvítő előzékenységgel,
ahogy együtt mentek el e sötét est végeztével.

Folytatni kellene

Folytatni kellene a tengert,
Energia-felhasználásra,
Amivel a Japán állam már
Korábban hullám-feltáráásra,
Annak az erő felhasználását
Közelséggel előbb firtatta.

Óriási energiaforrást –
Mint hidraulikát – rejt benne.
Továbbá mérlegelni kell más
Jellegzetességét, mely lenne;
Tengerben a folyó-áramlat,
Mi állandó mozgás alatt.

Mindazt figyelem alatt tartva,
Védve onnan eredt táplálat.

Kétéves születésnap

Olyan kincs telt pillanat,
Olyas boldogság ám az,
Oly Kincses, ár felül van,
Olyant csak szeretet ad.

Ádám és Éva

Ők mentek teljesen a paradicsom határig,
már megszegték a szerető Isten akaratát,
szégyellve, de akarva vállalni a büntetést.
Elhagyva a kerub-angyal lángoló kardját,
majd látják a bájos világot lábaik alatt,
mi gyönyörű. Azonban Éva a szívében
érzi, egy nap lesz túl égető fény adat,
tüske és izzadás, s bogáncs ezer műben.
Ez a csatatér az elesett szenvedők helye,
ahol Sátán és az ő légiója lesve vár,
elszórt halállal s mindenféle szégyenlettel,
abban a világban, hol a bűn mint víz-ár.
Megálltak Ádámmal a perzselő napon,
Éva halkán suttogja, „Tettünk lett pokol.”

Tavaszi kezdete

A Földünk északi féltékéje bókolni kezd,
s meghatja magát a Nap-szuggesztiónak.
Tavaszi árnyai lassan melegebb színezetet,
erdők is különböző tónusút mutatnak,
állatokat is változtat a meleg természet.
Ébredő rovarok, férgek: ők is kibújnak,
a táj megújult s színekbe kelt képzelet.

Minket is, emberiséget felold ez évszak,
emelkedő napszőge vásít téli szunnyadt
liturgiát, s vet cselekvést akaratnak.
A kikelet húz egy vegyülő irányzattal,
újjaszülető cselekvő beolvasztással.
Majdnem öntudatlanul keresgélisz okot,
ahogy a környezet reagál, adsz kapcsolatot.

Tél

Ötvenhat telén is Pichlmayrgut,
Ismert, kedvenc sielőhely ott,
hétvégi turistafogadó.
Ez év dermedt menekült-tartó!
Öltözve is isteni hideg!
Csikorgó Schladming is didereg.
Észak-szél Dachstein ormáról
hópehely kristály fedőt ereszt,
gondtelt szívben meleget gerjeszt.

Évtizedek múltak el, mégis
elmélkedés élénk, gyötrő is.
A merész vállalkozást vissza-
gondolva, zord gonoszt árasztja.
S világ tétlen, míg a nomád
vándorként hagyja el otthonát.
Csak az Austria Alp árnya
takargatta őt, akár egy gyám.
Köszönöm, ahogy vetített rám!

Szemle

Benedict XVI pápa szemle,
Elragadt pompa a tisztelete.
Sugárzó szeretete ült arcán,
Isten Fia nevében jött hozzánk.

Kérése, menjünk igazság útján,
Legyen életünk szeretet után,
Adjunk irányt az utódainknak,
Hogy kedve legyen bennük Urunknak.

Beteg paráználkodót figyelni,
Az egyház erényét betartani.
Gyermeki lelket védve ápolón,
Ígéit ki nevében jött tartón.

Az Úr lehetett itt Amerika
Földjén már több évszázadok között,
Indián monda szerint kutatva,
Ígérte, ad majd életet, örököt.

Úr helytartója hideg évszakot,
Isten-szeretet mosolya oldott,
Min keresztül eljön az ígélet,
Mi Urunktól jövő örök élet.

Mennyei ég szállott le hűvösben
Melegítve hidegült lelkeket.
Reményt hozott kételkedő szívbe,
Hogy a nép érje üdvözlésüket.

Bűn

Boldog, kinek annyi baj érdemes csak
panaszra, szerelme vakmerőn cselező,
mivel az egyedül nem hat álmának
találni földi megelégedést keresőn.
Boldog aki, messze otthonától, átöleli
a semmit, de a rég elvesztett emlékeit,
mivel amikor új gond jön, ismerettel
látja világosan, és vállalja bánatait.
S boldog, ki él akármilyen állapotot,
ahol csak csalás és csalódó kétely,
mi képes kínozni szívet belülről ott.
Azonban tragikus, ki élni tud valamivel,
mi megbocsáthatatlan eset, s létezik
anélkül, beismerné elkövetett bűneit.

Ó, csodálat lehet

Ó, csodálat lehet együtt elmenni
úgy, ugyanabban a percben; csodálat
lehet tetőn esőt veled hallani,
tisztá levegőt lélegezni, ahogy
az áram áthatolt rajta, azt szűrni,
égen cikázó villám dörgésével.
Tetőn fent zuhogó eső sziszegne,
ott alul csókjaink, könnyeink esne,
s képzelve, szerelmesen, álmodón.
Menny rezgése rázná testünket forrón,
fénybe merülve tenné – elbűvölő.
Ugye, ez nekünk nem volna aggasztó?
Hisz lelkünk, testünk az eggyé olvadó,
az csodálat lehet, nem aggasztó.

Elsötétült

Elsötétült az ég, bár
lassan világosul; menny
felhőt nem kerget már.
Amíg a nap kiderül,
s felszárítja nedves
árnyékát, elosztatja
füstfelhőim, kellemes
érzést és nyugtot adva.
Nincs drága vágyam soha,
nem harap az irigység,
lehetne, ami járna,
talán nem ilyen árva –
De világosult az ég,
nincs más, csak ami elég.

Elfelejtett

Elfelejtett már mind az a kínos
helyzet, amit egyesek okoztak.
Nekem az, ugyebár, tűnhet konok,
egyben tán kegyetlen, mit arattak.
Az lehetséges mindannyi közül,
hát egy személy se értelmezője
feladott kéresemnek? Vagy merült
kedvencke, nyoszolyának fekvője,
onnan nem akar kiesni soha.
Nincs már irgalmas szamaritánus!
Hátrány lehet a segély mosolya!
Közeledő békém lépteimnek
zaja, mi válaszom mindannyinak.
Elfelejtett már mind az a kínos
helyzet, melyet egyesek okoztak.

Ó, dicső Kereszt

Ó, győzedelmes, ó, dicső kereszt!
S jámbor díj, mi mindent körülvesz;
Ó, választott, szentelt, csodás szignó!
Nekünk orvoslás, mindenre ható.
Ó, kelyhe az áldott, élő vérnek,
M megbocsátja bűnünket lelkünknek.
Tudjuk, benned a Lord Mindenható,
Megtestesítés és megbocsátó.
Úr, veled vétek bosszúja vége,
A száanalom virágzik örökre,
Mint tél után a tavasz-rügyezés.
Tehát győzd meg ellenséged, Fenség!
Ki létünket jószágoddal adtad,
Így sose voltunk magunk – általad.

Tengerparton

Míg a párás Nap, felhők között,
sugároz világosságot le világunkra,
tengerparton merengve, enyhén izzott
néma napon, szerelmemre gondolva,
néha onnan figyelem, haját fésüli,
látom, ott, arcát is érintve simítja.
Sokszor nyugtalan, de bájjal cseveg
és kecses, néha áll, utána kóborol
a parton; van úgy, ül ott, és üveg
foszforeszkáló szemmel rám borul
kedvesen – gyakran elégedett, máskor
fájón, vagy szomorral, de ámulatba
ejtő a kacagás. Tehát mindez amor,
folytonos álom, pazarló élet – hiába.

Kérdezlek

Bárány-türelemmel, őszintén
Kérdezlek, mikor lesz már elég
A semmitmondó, kongó szókép?
Felhőn alkotó képzelődés,
Aztán tűn az égi semmiség,
Szele töröl, míg az újra kék.

Ha unod is, folytatod az ölő
Szerelmi vallomást, könyörgő
Érzelmek belesüppedve,
Ahonnét nincs mozgás előre,
Csak hátra, s szivárvány-könnyű,
Hol csak olvadt értelem terül.

S gondolod, tovább folytatom,
Mert a szókép elég fogalom. –

Lényeg

Add vissza ártatlanságod húsvét virágjainak,
és elpirultságod a karmazsinvörös rózsának;
Add vissza a ragyogó napnak fényét, ahogy izzít,
elragadó szemeid, amint ereje legyőzi
szívünket. Add vissza énekeidet a Sziréneknak,
akiktől hangod ellenállhatatlan harmónia;
Add vissza bájaidat a Kegyelmeinek, kinek
azok ma kevésbé elegánsak, mint Te vagy.
Adjad vissza szépséges Venusnak a kedvességed,
Minervának bölcs tehetséged – úgy kifinomultan
művészeted, s add tisztaságod szűzies, igaz
Dianának. Megfosztva mindazt, most a tulajdonod,
minden ajándéktól, és ami megmaradt belőlük
az kegyetlenség... az egész lényeg részed egyedül.

Athén iskolája

Ők fáradtnak látszó kritikusok, merő mellszobrok
a galériákban, de tudatosan higgadtak,
s feltűnőségük a korszerűtlenség – feltámasztott,
egy kételkedőnek is a testük oly meleg látszat,
érzet a valószínűsége, határozatlan –
amint vázolt a kék ég és a felettük lévő boltozat:
a piros lepelben Hérakleitosz itt is tartózkodó,
Parmenidész még mindig töpreng „eredet mivoltáról,”
a fiatal Arisztotelész most is rendezte ezt a világot,
az öreg Platón pedig mutat fel, mire eddig alakított.
Mögöttük tornyosuló cumulus, fenyegető vihar,
s villámlást mit Zeusz és szürke Lehouah hajítgat,
és a sarokból hunyorítva ecsetel élethűen
a festő Raffaello, sápadt arccal – huszonöt évesen.

Who and what is the reason

„Ki és mi az ok”

O, my Home's People of America,
Why not see united prospectively?
To do the must for yours afterwards,
And bequeaths that to the posterity.

Ó, Népem és Szülőföldem,
Hát miért nem találsz helyed?
Igen, okod húz vissza a múltig,
A Te leigázva, lecsatolt éveidig.

Show to the world your past Glory,
To the yearning multitudes again,
The freedoms only extended jointly,
Determined wills through obtained.

Eddigi múltad legyen tanulság,
Amit kellett a választó sokaság,
Az ismerete! „Ki hazug cselszövő,”
Tapasztalattal épül igaz jövő.

Your history the reminder for you,
The righteousness is the only rout.
That's gives your power from God!
As a reward, that's been His prize.

Emlékeztető múlt tartson éber,
Sohase dőlj ígéretnek az naiv,
Tán jót, szépet mond az ember,
Figyeld kitől ered és mi a cél.

Long decade's events a past century,
With sanity we're admit you're just,
Much act taken pleased „Almighty”,
So you're never waver we now trust.

Hosszú évtized sunyi rendszere,
Gyomlálát, helyes út teremtésre,
Példát ad, hogy azt ne ismételd.
Keress, kérdezz, tudatot értékeld!

Person equipped to lead his country,
Request honesty virtue, do the same!
Thus measure up, select and embody,
Not waver if any corruption perceive.

Az ki felszerelt ország vezetésre,
Öszinteségi erényt ural, követve!
Így mérlegel, választ s képvisel,
Nem inog ha üzérkedést észlel,

Ask yourself, what did really valued?
My choice is guarded in proper place?
To research adequate sacrifice found?
So this, brings, as your desire is states?

Kérdezd magad, mit is értékeltem,
Válaszom megfontolt helyre teszem?
Kutatásra elég a befektetett áldozat?
Így ez, hozza ami kívánt változat?

Then put down your heart's feelings,
Pray to GOD your choice is emend,
And ask give what are His willing is,
Maybe yours same as God is demand.

Tehát, ha szívből érzed válaszod,
Tedd le és Istent kérve imádkozz,
És mondd, „Uram add meg akaratod,”
Akkor tán válaszod is lesz, megadott.

Váratlanul

Milyen váratlanul jött távozásod,
pedig anyai vérünk eredete rokoni.
Az első öntudaton levő tudásod,
tudásom viszi a lényünket fűzni,
totyogó kisgyermekkorunk életéig.
Ötven éve is mint testvér indultunk
világi útra a zsarnokságtól „idáig.”

E kötelékünk tartott eltávozásodig,
remény, a másvilágon lesz folytatás.
Bár hiányod felfoghatatlan súlyozás,
az emlékeink marad örökké élénk.
Szokott jelentkezés hiánya köztünk,
majd ad nekem úrt és egyedülletet,
de emléked velem maradt leheletem!

*

Unexpectedly

How unexpectedly came your parting?
Though our blood mothers side akin.
The first conscious thought from you,
as from me, willows our beings back to
toddler age, when is awareness begins.
Now, brothers we came fifty years ago,
we were in our twenties when left tyranny.

Our bond never ceased till your death,
hope, your world continuance will be.
Your presence void beyond my depth,
but memories remain active eternally.
The lack of usual contacts between us,
will be emptiness mournful loneliness.
Though your memories stayed breathes!

Chernobil, monda vagy hőstett

A „Kína Szindróma” óvó feltétel!
Bár ez a fogalom nem mond eleget,
Lapp Ralph fizikus e kifejezéssel.
A chernobili csapás bizonyító tétel!

Ugye, nevetséges az, ember átfúr,
olvasztó atom-sugárzássali tétele
a Földgolyót. Lesz-e élet, amint tūr, („tour”,)
s radioaktív szennyet bocsát le?

Ahogy radioaktív felhő fertőz,
sugara öl közel, messze -- távol is,
ahogy állam, hatását titkon mellőz,
száll határt át s bolygónkra telepszik.

Mind ezalatt hősnek nincs tudomása,
áldozza életét hamis terveknek,
s ami küzdet, gonosz titkolása,
míg helyes megoldások kevesellnek.

Feddés megy erre—arra, hogy lett kudarc!
Hol van az együttműködő akarás?
Legyen beismerés a megosztó harc!
Tudományért a hőstett, monda--mondás!

A Mester

Ő alkotott, azonban beszéljen
Egy pár puszta mondatot...
Mert saját hangjain nyugszik minden,
És az Ő dallama zónára osztott.

Ő alkotott, azonban mozgatja ajkát
Egy kicsit a hatalmas csillag-fénylő sötétségben
S a habzó tenger partján.

Ő alkotott, azonban ismételi
Azokat a szótagokat és hanglejtéseket, mit hallat
És azt saját rejtélyes magja zümmögi.

Csak egy szó: „Szeretlek”

Óh, az álmatlan éj, a rád gondolat,
szeretném az időt visszaállítva,
mivel kedves, téged énem úgy óhajt,
örjöngve sóhajt lényed gondolata.
Most világos az ott említett mondat,
ami egyszerű de elme-véső szó,
örjít a „szeretlek”, s vált bódító.
Azt így túlélni szüntelen fájdalom,
mosolyod, bájos hangod hiányolom.
Karomban világomat megcserélted,
Hacsak látnád égő vágyaim érted,
hány nyughatatlan éjt töltök el ébren,
elszánt szeretet irántad adja ezt,
bár neked e gyönyörű szót kimondom.
”Szeretlek”

Meggypiros rózsa

Ó, meggypiros rózsa,
Frissen nyíló, májusi:
Ó, édes illat s dallam,
A szerelem bódító.

Ön vonzó, előkelő,
Ó, áradó a szeretet;
A viszont-érzés illő,
Vágyó szív-kereslet.

Óceánt forraló vágy
Kerít elérni kegyed',
Nem létezik oly gát,
Mi fékezne engemet.

Kötelezettség, igen,
Izzó sóhaja párolgat,
Szárítja tengervízen
Szomorú vágyamat.

Pandora és a doboz

Prometheus óva, intette fivért,
Amikor ő ment el egy keresletért,
„Óvatosság szükséges isteneknél!
Ők sohasem hagynak engemet békén!”

Epimetheus, sajnós, hát ez így van,
Zeus ám rám úzó tetteleges harag.
Minden isten is, ahogy látom, bosszant,
Mivel emberiségnek tüzet adtam.

„Zeus majdan, egész biztos, a múltért
Fog ő engem kutatni, a tettemért.
Fáradtság ráz vele meg a rémület,
Tehát az eltűnés az, ami kellett.”

Epimetheus figyelte a testvért,
Amint eloszlott, sajnálva azért.
Megfogadta, vele, no, isten sose
Talál majd okot még egy szavára se.

Istenektől ő el nem fogad semmit.
Egyáltalán nem, akármilyen is legyen az!
Még ajándékot sem, soha semmit,
Mivel isteneknek adhat alkalmat.

Azonban mindezt megcserélte valami
Amikor Hermes megjelentem hozva ám
Egy leánykát meglepően karjain,
Ragyogó szemmel, s mosolya kaján.

„Hallottam, te kedves öreg úr, Epi
Milyen nagy magányosságban vagy te itt.
Az istenek neked Pandorát küldik,
Ő majd talán felvidítja napjaid.”

Epimetheus, meglátva Pandorát,
Ó, attól csaknem elolvadt ámulván.
Ahogy a lány gyönyörű mosolyt adott,
Az ő szíve meg torkában csapkodott.

Leányka rózsabimbó-koszorút font
Hajába illón a káprázó szépség.
Epimetheus gondolva ágyat bont
Mert nem látott lányt még ilyen szép szökét.

Epimetheus és Pandora lány
Együtt élték a boldogság napjait.
A világ még mindig új és friss volt, ám
A jövő várt, amíg szerelmük fénylik.

Tehát látjátok, kedves barátaim,
Őnekik volt mindaz, ami csak kellett.
Az ő világuk ott nem ismerte ám
A jövő életért való küzdelmet.

Az élelem bőséges volt lényüknek,
Az emberiség énekelt zenélve.
Ott háború ismeretlen fogalom,
éppúgy a betegség és aggodalom.

De a fondorlatos Zeus kieszelt
Egy tervet settenkedően magának.
Kiagyalt út a gondolata, 'mivel
Emberiségnek okozhat fájdalmat.

A másik, amit ő elküldött, dolog
Epimetheus házához – egy doboz.
Azon egyszerűn, „Ezt ki ne nyisd!” – írva.
Habár a doboznak nem volt lakatja.

Így, Epimetheus engedelmesen
Bedugta az ágy alá, s félt óva,
Ő Pandorát pedig figyelmeztette
Egyik nap reggelén előrelátva.

Drágám, teneked muszáj távol lenni
Attól a doboztól, és nem kinyitni!
Mert az istenek figyelmeztettek mind.
Sajnálni fogom én a napot, amin

Azt valaha is valaki kinyitja –
Nem akarom őket dühbe hozni,
Ahogy Prometheus is most vitatja
Segítséggel az embert tüzelni.

Sajnos, e nap, Epimetheus ezzel
A kedvest egyedül magára hagyta.
Nőnek semmi tennivalója nem volt,
Csak hát ülni ott, s a váró unalom.

De az istenek Pandorát ismerték,
Tehát tudomás volt a leánykáról
Az, hogy megáldották természetét
Kíváncsisággal, mi tudat a múltból.

Az ágy alól csúszott ki ám a doboz,
Nahát! A nőt meg elfogta az izgalom.
Rövid ideig megállt, és töprengett,
Azután doboztető emelkedett.

Kiengedett hangos, őrjöngő sírást,
Talán rémítő, eredő irtózást.
Akkor tudta biztosan, mit csinált,
Mert ezzel elkövetett örült hibát.

Özönlött ki a dobozból rengeteg
Szívtépő fájdalom és a kapzsiság,
A sokféle betegség és éhség meg
Minden igény s azzal szomorúság.

Pandora sikítva csapott rá fedőt,
Ahogy keze őrjöngve tartotta le.
Zokogón sírt, mert a tett bántotta őt,
Minden, ami történt, jött övégette.

A világunkban, amint mi tudjuk ám,
Az általa kiengedett bajokkal küzdünk.
S mindaz minket öl most, mert velünk hál,
Ránk hát szenvedés vár, míg kimúl' életünk.

Majd a nő hall hangot, de az elfulladt,
Ami jött keze alatti dobozból,
„Engedjél ki engem!” És a hang folytatta!
„Nem hallasz? Miből van a füled, fából!!??”

Pandora először nem tudta, honnan
Jön a hang, és rá mit is tegyen gyorsan.
Ezek után volt elég a sok bajjal,
És nincs választás rágódni rajta lassan.

S nő vállat vont a fehér lényével,
Ahogy őrjöngve kopogást hallotta.
„Mi más rosszabb történhet ennél velem?”
Ő a dobozt azonnal kinyitotta.

Csodák csodája! Dobozból meglepőn
Kijött egy gyönyörű és szép tündérke.
(Azonban ám ő teljes jószággal jön,
Aggodalomra nincs ok, volt érzéke.)

A tündérke folytatja, „Ne aggódj tovább,
Segíteni foglak a törtétekért
Mindaz, mi jön később, simábbnak tűnik majd.
Ha bajban vagy, sóhajts értem, Remény-ért.”

A Remény segített csillapítani
Pandora szívfájását és félelmét.
Tündérke pedig maradt segíteni
A mi világunkat s annak érdemét.

Remény segít az élet különböző
Pangásait eltérni és megúszeni,
Mikor betegség tán csalódást űző,
Avagy egészséged kezd ingadozni.

Sose átkozd Pandorát tettéért.,
Azonban tartsd őt emlékezetedben.
A nő tett egy szívességet, amiért
Kiengedte a Reményt életünkben.

Egy rózsza

A rózsáknak végtelen virágzásaiból,
ami elveszett ismétlő időknék mélyén.
Akarok egyet menteni e semmiségből;
olyant ami zúzatlan, amint eredetén,
ahogy az létezett. A kecsesség segítsen!
Kitüntetés lesz megnevezni a fenséges,
szótlan virágot, amit utoljára régen
egy Szerelmes tartott hajszálközel az archoz,
s nem látta azt. A hosszú kertekből szétszórt!
Óh, te! Sárga vagy fehér meg lángoló piros,
jön mint varázslat tőled a te számtalanod,
virágzol e szonettben a múlt századokhoz.
Csontszínű, arany, vér és különböző árnyak,
Lény kézbe valaha. Óh! Láthatatlan rózsza!

Anyai varázs

A szemének mozdulata, apró zsengesség;
az Ő nyugtató, őszinte mosolya, csekély
nyoma az idegenkedésnek; édes érző arca,
valahogy óvatosan találja a boldogság karca;
Ő a megfontolás nyíltsága; Ő hatékony
nyugalom, szerény és beható; Ő finom
és állandóan készséges, rendkívül biztos
a lelke hitében, kegyes és nagyon okos.
Ő figyelmesen merész; Ő lágyság; tragikus
félelem Ő vétek nélküli; Ő derű, tájékozott,
hosszú engedékeny szenvedés. Igen, ez igazság,
egy mennyei szépség és gyönyörű varázs
az én Anyám, a vér, amit általa kaptam,
amivel gondolkodom, és amivel eddig alkot.

„Ki és mi az ok”

Ó, Népem és Szülőföldem,
Hát miért nem találsz helyed?
Igen, okod húz vissza a múltig,
A Te leigázva lecsatolt éveidig.

Eddigi múltad legyen tanulság,
Amit kellett a választó sokaság,
Az ismerete! „Ki hazug cselszövő,”
Tapasztalattal épül igaz jövő.

Emlékeztető múlt tartson éber,
Sohase dőlj ígéretnek, az naiv,
Tán jót, szépet mond az ember,
Figyeld, kitől ered, és mi a cél.

Hosszú évtized sunyi rendszere,
Gyomlálát, helyes út-teremtésre,
Példát ad, hogy azt ne ismételd.
Keress, kérdezz, tudatot értékel!

Az, ki felszerelt ország-vezetésre,
Őszinteségi erényt ural, követve!
Így mérlegel, választ s képvisel,
Nem inog, ha üzérkedést észlel,

Kérdezd magad, mit is értékeltem,
Válaszom megfontolt helyre teszem?
Kutatásra elég a befektetett áldozat?
Így ez hozza, ami kívánt változat?

Tehát, ha szívből érzed válaszod,
Tedd le, és Istent kérve imádkozz,
És mondd: „Uram, add meg akaratod,”
Akkor tán válaszod is lesz, megadott.